

הכל היה מוכן לרגע הגדול: מגדש דשא מטופח, דגלים מרהיבים, תזמורת וקהל-ענק בו יותר מ-50 אלף צופים כמעט מאומה לא היה חסר בטקס רב הרושם שהרטיט את רבבות הלבבות שנקהלו לאיצטד הרמת-גני. הדבר היחיד שהיה חסר אותו יום בהיר, השבוע היו אחד-עשר בחורים היודעים כיצד לשחק כדורגל.

משחק ישראל - יוון

האכזבה הגדולה

(ראה שער)

כאשר נחו מחוגי השעון על השעה 15.45, עוד הציפה ההתלהבות את ההמונים הנרגשים עד לשיא. הישראלים והיוונים עמדו כ"סלילי" שעווה באמצעותו של השדה, היו את מרכז ההתענינות, שעה שתזמורת צה"ל ניגנה את שני ההימנונים.

היה זה רגע מלא הוד שהפגיש שני עמים כה עתיקים, רוויי-דם ורדיפות, אשר דגליהם הכחולים-לבנים התנופפו ברוח הקלילה כ"אחים-תאומים.

המשחק שעמד להתחיל בכל רגע לא היה סתם משחק-כדורגל. קדמו לו הכנות מרובות ותעמולה גועשת שלא פסחה על אף עתון בארץ. אלפים התווכחו עליו, רבבות מיהרו להכין את כרטיסיהם מראש. כי הפעם היה הכל ברור כשמש: ישראל עמדה לנצח במשחק בינלאומי במסגרת המאבק על הגביע העולמי. השאלה שעמדה בפני הכל היתה רק: באיזה יחס שערים תנצח הנבחרת הלאומית?

פעם מרי

אכן, היה זה בתחילה בטחון לא מופרז כלל

וכלל. כל הסימונים העידו שהיתה סיבה מספקת כדי להיות אופטימיים. היוונים ניצחו לפני כמה חדשים בתוצאה 0:1 באתונה ב"הרכבם החזק ביותר. אולם עונש שהוטל על הקבוצה בשל דרישת סכומי כסף מופרזים, גרם לכך, שבמשחק הגומלין השבוע הופיעה קבוצה חדשה, לא מוכרת ביותר לישראלים.

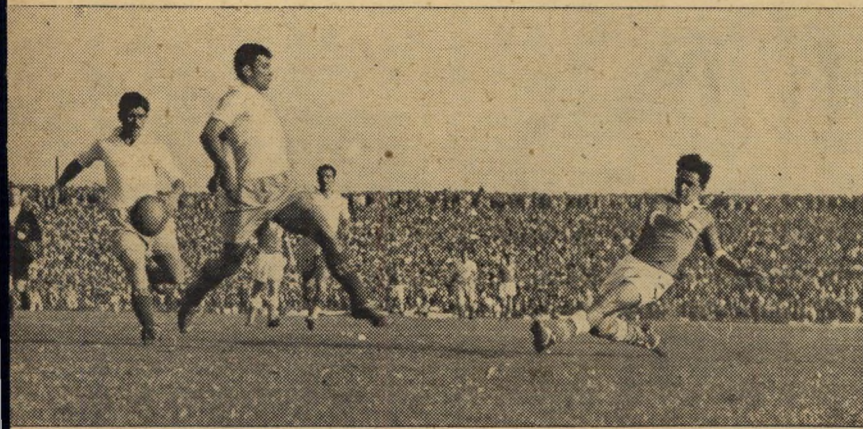
לא היתה זו, למעשה, אלא קבוצה מסוג ב' שהתכוננה למאבק עם נבחרת ישראל.

ההימורים קפצו לשלבי-שיא, הגיעו ליחס של 1:10 עבור נצחון מקומי. עסקני-כדורגל זקפו את ראשיהם, הרימו את חטמיהם מעל למצח. איש לא פיקפק עוד, איש לא היסס. הסיסמה היתה כמעט אחידה: כולם לרמת! גן! הסעודה השמנה היתה מונחת על טס כסף, ציפתה רק לפיות רעבים, שיבואו וישתפו אותה.

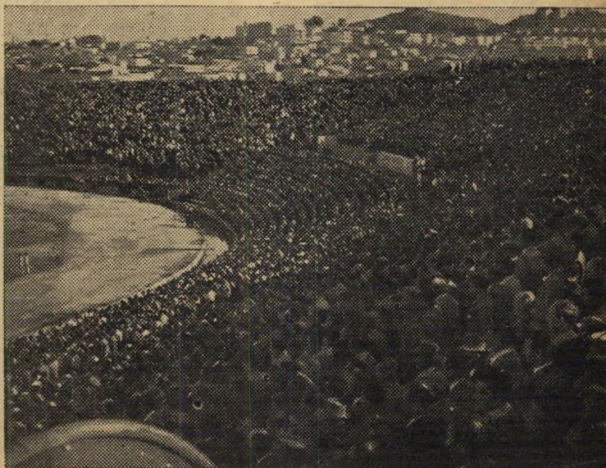
אולם מה שהתחולל מהשעה 15.45 ואילך היה שונה לגמרי מהתמונה הורודה, שציירו לפני כן לעצמם האלפים הרבים. דקה רפה דקה במירוץ-מתח שגעוני נגד עצביו של הקהל. השאגות שיצאו מתוך בית-החזה ה"מלא החלו לגווע, ואט אט שינה הנוף הכללי

שיפוט בינלאומי השופט, איטלקי נעים הליכות, ריקארדו פיארי (באמצע), שקצר תשואות עבור שיפוטו המצויין, גלגל את המטבע לקביעת גורל המגרשים. לידו, ראשי הקבוצות ושופטי הקו.

חולשת ההתקפה ההתקפה הישראלית היתה חלשה באותה מידה שהיה זה יום שחור לנבחרת. צבי סטודינסקי, הקיצוני השמאלי לא ניצל כמה הזדמנויות נוחות להבקיע את שער היוונים.

המאמו המום לבד מחמש הרבבות שלא הזמינו למראה הקודר, היה גם גירי בית הלוי, המאמן, מוכה תמהון.

"לטרוף אותו!" יהושע (שייע) גלור, תקוות ישראל בהביט קשת שערים התנועע כצל הרחק מהשער היווני. אלפי צופים

50000 אכזבות 50 אלף צופים, ש"רובם הגדול אינו יודעים לשמולה הרבתי